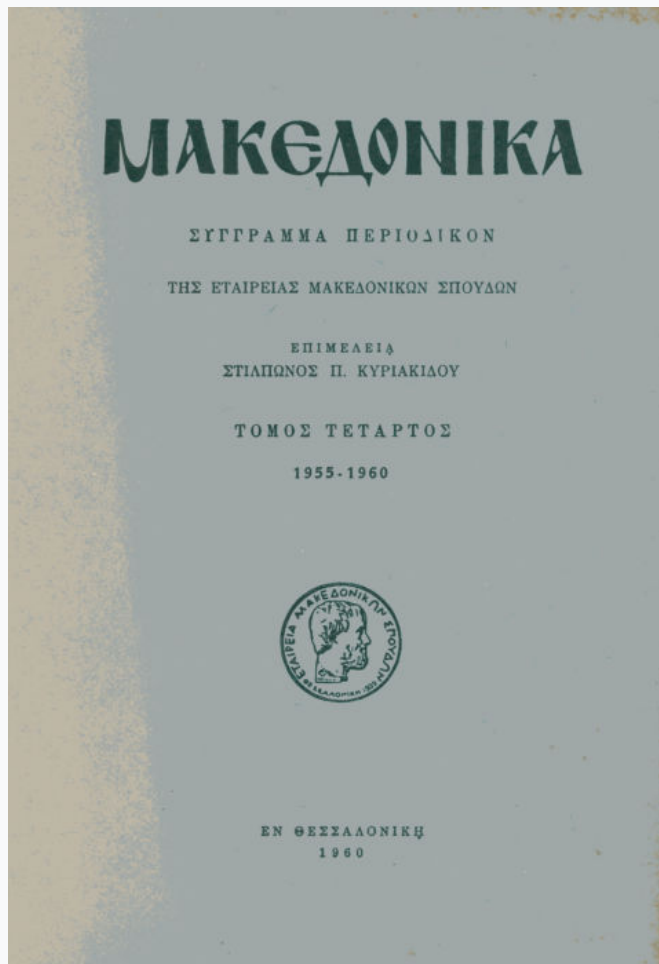

Μακεδονικά

Τόμ. 4, Αρ. 1 (1960)

Tyrcki documenti za Makedonckata istorijia 1827-1839

Βασ. Λαούρδας

doi: [10.12681/makedonika.757](https://doi.org/10.12681/makedonika.757)

Copyright © 2014, Βασ. Λαούρδας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Λαούρδας Β. (1960). Tyrcki documenti za Makedonckata istorijia 1827-1839. *Μακεδονικά*, 4(1), 596–597.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.757>

διὰ τὰ ὑποστηρίξει τὴν πρὸ τοῦ σημερινοῦ γιουγκοσλαβικοῦ καθεστώτος πολιτικὴν τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ ταυτοχρόνως νὰ υἱοθετῇ συνθήματα—ὅπως τὸ περὶ μακεδονικοῦ ἔθνους—τὰ ὁποῖα ἀπ' ἐνὸς μὲν στηρίζονται εἰς βουλγαρικὴν βιβλιογραφίαν, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἔχουν υἱοθετηθῇ ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος, τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς, ζῶν εἰς χώραν φιλελευθέραν μὲ ζωηρῶς ἀνεπτυγμένους τοὺς δημοκρατικοὺς θιςμούς, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπικρίνῃ.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΡΔΑΣ

Tyrcki documenti za Makedonckata istorija 1827-1839, V, Institut za Nacionalna istorija, Ckorpje 1958, σελ. 219.

Ἀπὸ τὸ ὡς ἄνω πέμπτον τεῦχος τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἑθνικῆς Ἱστορίας Σκοπίων ἐκδιδομένων τουρκικῶν ἀρχείων τῶν ἀναφερομένων ἐκ τὴν Μακεδονίαν ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς παρουσιάζουν τὰ ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου 99 ἔγγραφα ὑπ' ἀριθ. 70, 125 καὶ 170, ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου 100 τὰ ὑπ' ἀριθ. 48 καὶ 53, τὰ ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου 101 ὑπ' ἀριθ. 64 καὶ 77, καὶ ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου 103 τὰ ὑπ' ἀριθ. 151, 158, 159. Τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν, 99/70, εἶναι φερμάνιον τοῦ Δεκεμβρίου 1829, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἀναφερόμενον εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ Σαμπάν Γκίκα εἰς τὰς περιοχὰς Κιλκίς, Στρωμνίτης, Μελενίκου καὶ Δεμιρ-Ἰσάρ. Αἱ τουρκικαὶ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῶν καζάδων αὐτῶν καὶ τῶν Σερρῶν ἠνάγκασαν τὸν Γκίκα νὰ ἀποσυρθῇ ἐκ τῶν περιοχῶν αὐτῶν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 99/125 εἶναι διαταγὴ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Ρούμελης ἀναφερομένη εἰς ἐπισκευὰς ἐκκλησίας τινὸς εἰς τὸ Μοναστήρι. Ἡ διαταγὴ ὑπενθυμίζει ὅτι διὰ τὰς ἐπισκευὰς ἐκκλησιῶν χρειάζεται ἐκδοσις, κατόπιν αἰτήσεως, εἰδικοῦ φερμανίου. Τὰ ὑπ' ἀριθ. 100/48 (16/9/1831) καὶ 53 (28/2/1832) ἀναφέρονται εἰς τὰς διαφωνίας Χριστιανῶν καὶ Ἑβραίων τοῦ Μοναστηρίου διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ παζαριοῦ εἰς τὴν πόλιν, τῶν μὲν Χριστιανῶν προτεινόντων τὸ Σάββατον (ἀντὶ τῆς Κυριακῆς) τῶν δὲ Ἑβραίων τὴν Τρίτην. Τελικῶς καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν ὧλων ὠρίσθη ἡ Τρίτη. Τὸ ἔγγραφον 101/64 (29/8/1838) ἀναφέρεται εἰς παράπονα τοῦ Ἑλληνικοῦ πατριαρχείου, ὅτι γάμοι εἰς Μοναστήριον μεταξὺ Εὐρωπαίων καὶ Ἑλληνίδων ἢ Ἀρμενίδων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς δικαιώματα παραχωρηθέντα εἰς τοὺς μητροπολίτας τοῦ Μοναστηρίου καὶ τοῦ Πριλάπου, τελοῦνται συμφώνως πρὸς τὸ μωαμεθανικὸν δίκαιον. Τὸ φερμάνιον ἀναγνωρίζει τὸ ὑφιστάμενον καθεστῶς. Τὸ 101/77 (12/2/1831) εἶναι φερμάνιον πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Μοναστηρίου ἀναφερόμενον εἰς τὴν διακοπὴν τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου πυρίτιδος ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ μεταφορὰς τῶν ὕλικῶν τούτων εἰς τὸ ἐργοστάσιον Ἀζατοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ἔγγραφα τέλος 103/151 (Ὀκτ. 1837), 158 (Νοέμβριος 1836)

καὶ 159 (5/12/1837) ἀναφέρονται εἰς ἀντιδικίαν μεταξὺ διαφόρων Τούρκων προυχόντων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῶν Κρουσοβιτῶν ὡς πρὸς τὴν κυριότη-
τα τοῦ ἐδάφους τοῦ Κρουσόβου. Οἱ Τούρκοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἔδαφος αὐ-
τὸ εἶναι ἰδιοκτησία των, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἐκ τῶν προγόνων των, διὰ τὸ
ὁποῖον Κρουσοβίται ἐπλήρουναν μέχρι πρὸ τινος 16.000 πιάστρα ἐτησίως
ὡς ἐνοίκιον, ζητοῦν δὲ τὴν πληρωμὴν, ἀναδρομικῶς, τοῦ ποσοῦ τῶν 96.000
πιάστρων. Οἱ Κρουσοβίται ὁμῶς, διὰ τοῦ δημάρχου των Ἰσιδώρου καὶ τῶν
ιερέων Ἰωσήφ, Κώστα, Μανώλη καὶ Δημήτρη ἀντικρούουν τὰς ἀπόψεις
τῶν Τούρκων. Τὸ φερμάνιον ὁμῶς τοῦ Ὀκτωβρίου 1837, ἀπευθυνόμενον
πρὸς τὸν γενικὸν διοικητὴν, ἔδρευοντα εἰς Μοναστήριον, διατάσσει τὴν ἐπα-
νεξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, ἣ ὁποία καταλήγει καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον
διότι ἕκαστος τῶν ἀντιδικῶν ὑπερασπίζει τὰς ἀπόψεις του. Τελικῶς ὁμῶς
ἐνώπιον τοῦ Διβανίου τῆς Ρούμελης οἱ Κρουσοβίται παραδέχονται τὰς ἀ-
πόψεις τῶν Τούρκων τοῦ Μοναστηρίου, οἱ ὁποῖοι πάλιν συμβιβαστικῶς πε-
ριορίζουν τὰς ἀπαιτήσεις των εἰς 26.000 πιάστρα, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ ποσοῦ
τῶν 96.000.

Τὰ τουρκικὰ ἔγγραφα ἐκδίδονται ἐν μεταφράσει εἰς τὴν βουλγαρικὴν
διάλεκτον τῶν Σκοπίων, τῶν δὲ σπουδαιωτέρων ἐξ αὐτῶν δίδεται περίλη-
ψις εἰς τὴν γαλλικὴν, φωτοτυπία καὶ τὸ τουρκικὸν κείμενον κατὰ μεταγρα-
φὴν μὲ λατινικοὺς χαρακτήρας.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΡΔΑΣ

Joel Martin Halpern, A Serbian village. Colum-
bia University Press, New York 1958, σελ. 325.

Ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὸ ἐξώφυλλόν του, τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀποτελεῖ
τὴν πρώτην εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν μελέτην μιᾶς γιουγκοσλαβικῆς κοινότητος
καὶ ἐν ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἔργα κοινωνικῆς ἀνθρωπολογίας διὰ περιοχὴν τῶν
Βαλκανίων. Ὁ κ. Halpern, ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὸ
σερβικὸν χωρίον Orashac μετὰ τῆς συζύγου του, ἣ ὁποία τὸν ἐβοήθησε
εἰς τὰς μελέτας του, περιγράφει κατὰ σειράν, 1 τὴν τοποθεσίαν τοῦ χωρίου,
2 τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Orashac κατὰ τὸν δέκατον ἔννατον αἰῶνα, 3 τὸ χω-
ρίον Orashac σήμερον, 4 τοὺς ὅρους ζωῆς εἰς τὸ χωρίον, 5 τὰ οἰκήματα,
τὰ ἐνδύματα καὶ τὴν τροφὴν, 6 τὴν κοινωνικὴν ὀργάνωσιν, 7 τὰς κοινω-
νικὰς του τάξεις, 8-9 τὸν «κύκλον ζωῆς» (γέννησις, παιδικὴ ἡλικία, ἔρως,
γάμος, συζυγικὴ ζωὴ, θάνατος), 10 τὴν θρησκείαν, τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς λαϊ-
κὰς δοξασίας, 11 τὰς σχέσεις τοῦ χωρίου πρὸς τὴν κυβέρνησιν καὶ 12 τὰς
ἀπόψεις τῶν χωρικῶν διὰ τὸν ἔξω κόσμον. Τὸ βιβλίον πλουτίζεται μὲ
πολλὰς αὐτοβιογραφίας κατοίκων τοῦ χωρίου καὶ μὲ πολλὰς ἐπίσης φωτο-
γραφίας, μολοντί δὲ ἔχει χαρακτῆρα αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἔχει γραφῇ
εἰς πολὺν εὐχάριστον ὅφρος.